

Kl. 15:17

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Vi har det jo sådan, at vi prøver at imødekomme hinandens vanskeligheder, når vi skal afslutte forhandlinger. England og Østrig har stadig vanskeligheder, Tyskland har stadig en enkelt vanskelighed, og Polen har stadig en enkelt vanskelighed. Vi plejer at prøve at hjælpe hinanden, og selvfølgelig vil vi også hjælpe Polen til at få landet sagen, selv om de har valgt få dage efter.

Der er forhandlinger mellem formandskabet og Polen i gang i øjeblikket, og jeg håber da, at de er nået til enighed, før vi kommer frem til topmødet. Men det karakteristiske for europæisk politik er jo, at vi prøver at hjælpe hinanden til et resultat, vi alle kan være tilfredse med og kan leve med.

Kl. 15:18

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Ønsker hr. Svend Auken endnu en kort bemærkning? Ja. Hr. Svend Auken.

Kl. 15:18

Svend Auken (S):

Det er fuldstændig rigtigt, og jeg sagde også, at det synes jeg er fint. Det var jo det, man gjorde i juni.

Som jeg har forstået det, var der op til flere præsidenter og statsministre, der lå vandret i luften for at tilfredsstille tvillingeparret, altså henholdsvis den tilstedeværende præsident og den fraværende statsminister, og det er jo fint nok. Man gav alle de indrømmelser, så har man haft forhandlingerne siden hen, og der er ikke kommet noget nyt på bordet. Men fordi man har valgkamp i Polen, vender man pludselig tilbage til de oprindelige positioner, til trods for at man har fået alle disse indrømmelser.

Jeg håber, der kan findes en diplomatisk løsning. Selvfølgelig skal man udvise smidighed, det er også mit synspunkt, men jeg synes også, der er grund til at sige i debatten, at nu er der opnået et kompromis, og vi er rigtig tilfredse med det kompromis. Bør man ikke holde sig til det og stå fast på det?

Kl. 15:19

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det udenrigsministeren.

Kl. 15:19

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det har jo været den principielle linje under forhandlingerne, at alt, hvad der lå uden for det, man aftalte i juni, blev afvist. Og der er også blevet afvist stort set alle de ønsker, der er kommet, for ellers var vi heller ikke blevet færdige endnu.

Jeg vil bare sige om den danske position i slutspillet om Polen, at hvis jeg sagde, at vi overhovedet ikke kan rokke os til noget kompromis, ville der i hvert fald ikke komme noget, for det ville blive læst i Polen næste morgen tidlig, så jeg er enig i hr. Svend Aukens linje. Der er lavet det nødvendige kompromis, men jeg kan også godt forstå det, når hr. Svend Auken siger, at hvis der kan gøres et eller andet, som ikke ødelægger kompromiset og kan løse problemerne for alle, er det i orden.

Kl. 15:20

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg beder de medlemmer, der er kommet ind i salen og er klar til afstemning om nogle få minutter, om at høre efter. Vi er midt i en spændende debat, der er fortsat to korte bemærkninger, og den næste korte bemærkning til udenrigsministeren er fra hr. Jesper Langballe. Værsgo.

Kl. 15:20

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at jeg synes, udenrigsministerens klovnerier i svaret til hr. Morten Messerschmidt var meget morsomme, men de var også lidt billige.

Sagen er jo den, at symboler aldrig nogen sinde er værre end det, de symboliserer, og selv om man nu har taget alle symbolerne på en samlet forbundsstat ud af traktaten – flag, nationalhymne og alt det der – er der faktisk stadig væk alt det tilbage, som symbolerne symboliserer. At man så har valgt at lade traktaten tage navneforandring, så den ikke mere hedder forfatning, er bare et udtryk for, at nu går man lidt mere snedigt og lidt mere lusket til værks.

Jeg vil godt sige, at udenrigsministeren jo har ret i, at i 1930'erne og også i perioder inden da var Danmark et lille, frygtagtigt land. Som Henrik Pontoppidan skrev: I vor angst for tyske noter gik vi om på kattepoter i vort eget danske land. Men jeg undrer mig over, at udenrigsministeren ikke kan skelne mellem suverænitæt og indflydelse, for sagen er jo den, at Danmark kunne have vist mere mandsmod. Vi gjorde det bare ikke. Men når vi står over for, at på områder, hvor tingene hidtil har kunnet afvises med et veto, skal de nu afgøres ved flertalsafgørelser – ja, så er der ikke mere noget, vi kan gøre. Det er jo klart, at den frie og suveræne altid er truet, mens den ufrie, som er beskyttet af stormagterne, ikke er spor truet. Han kan bare læne sig tilbage og sove sin tornerosesøvn.